

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.871/2010/5. szám

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Debreceni Ítéltábla a Dr. Kiss Miklós ügyvéd (címe) által képviselt I.rendű felperes I. rendű és II.rendű felperes II. rendű mindketten d.-i (cím) lakos felpereseknek - a Dr. Aryné dr. Uhri Anna ügyvéd (címe) által képviselt alperes d.-i (cím) lakos alperes ellen tartási szerződés megszüntetése iránt indított perében a Hajdú-Bihar Megyei Bíróság 8.P.22.245/2009/31. számú ítélete ellen a felperesek által 33., az alperes által 35. sorszám alatt előterjesztett fellebbezések folytán meghozta a következő

Ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett részét részben és akként változtatja meg, hogy a felperesek által az alperes részére fizetendő marasztalás összegét 1 806 833 (Egymillió-nyolcszázhaty-ezer-nyolcszázharminchárom) forintra felemeli.

A peres felek a fellebbezési eljárási költségeiket maguk viselik.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás:

A felperesek idősebbik gyermeke az alperes, fiatalabb gyermekük a perben nem álló **Cs. J.**

Az alperes 1983-ban költözött el a szülei közös tulajdonában lévő **D., Ú. u. ...** szám alatti ingatlanról, míg öccse az 1986. évi házasságkötését követően is a perbeli ingatlanon létesített melléképületben lakott, időközben született gyermekeivel együtt. A szülők és fiuk viszonya az együttélés alatt megromlott, közöttük gyakoriak voltak a viták és szóváltások, melyek miatt a felperesek 2000-ben írásban is felszólították **Cs.** nevű gyermeküket és családját az ingatlanból történő elköltöztetésre.

A viszony az alperes és testvére között is megromlott.

2005. február 28-án a felperesek, mint eltartottak, az alperessel, mint eltartóval tartási-gondozási szerződést kötöttek. Ebben az ügyvéd által szerkesztett és ellenjegyzett okiratban rögzítették, hogy a tulajdonukat képező **D., Ú. u. ...** szám alatti ingatlant az eltartó tulajdonába adják, aki vállalta, hogy a szüleit életük végéig tartja, gondozza, haláluk után illő módon eltemetteti. A szerződés 2./ pontjában részletezték az eltartó kötelezettségeit akként, hogy az az eltartottak lakóterületének tisztán tartása, szükség szerinti takarítása, ruháinak, ágyneműinek mosása, vasalása, továbbá napi háromszori étkezés biztosítása, melyből a főétkezés meleg étel, az eltartottak szükség szerinti gyógykezeltetése, gyógyszereinek kiváltása, gondos ápolása, elhalálozásuk után pedig illő eltemettetésük. A szerződő felek az ingatlan értékét 6 000 000 Ft-ban határozták meg, azzal, hogy az eltartottak holtig tartó haszonélvezeti jogukat fenntartották. A tartás-gondozás havi értékét személyenként 15 000 Ft-ban állapították meg, annak rögzítése mellett, hogy az eltartottak saját jövedelmükkel belátásuk szerint rendelkeznek.

A szerződés alapján az alperes tulajdonjogát a perbeli ingatlanra a földhivatal bejegyezte.

2005. április 21-én a szerződést is készítő ügyvéd a felperesek nevében felszólította **G. Cs.-t**, hogy családjával együtt költözzön el a perbeli ingatlanból, ez 2005. május 28-án megtörtént.

Az alperes és családtagjai a szerződés megkötését követően a felpereseket folyamatosan, rendszeresen látogatták. Ilyen alkalmakkor mind a háztartási-, mind a ház körüli munkák elvégzésében segítséget nyújtottak részükre. Az alperes a II. rendű felperessel együtt végezte a havi nagybevásárlást, gyermekei a kisebb napi bevásárlások intézésében nyújtottak segítséget nagyszüleik részére. Hétköznap a II. rendű felperes főzött a maguk számára, míg hétvégeken a főzéseket közösen bonyolították le. A bevásárlások során a felperesek saját jövedelmüket is felhasználták, s ők fizették közüzemi- és egyéb számláikat is.

Az alperes 2006. évben a gázt bevezettette az ingatlanra, ezzel egyidejűleg két gázkonvektort építtetett be. Ugyanebben az évben az utcai léckerítés javítására és festésére került sor, majd 2008-ban az ingatlant csatlakoztatták a szennyvízcsatorna-hálózathoz. 2005-ben és 2008-ban a lakóépületet az alperes és hozzátartozói kifestették, annak egyes helyiségeit linóleum-burkolattal látták el. Mindezen beruházások együttes értéke 505 887 Ft volt.

Az alperes különböző, részben új, részben használt bútorokat, berendezési-, felszerelési tárgyakat is szállított a szüleinek, ezek egy részét az ő megbízásukból vásárolta, másik részük saját háztartásából kikerült ingóság volt.

2008 tavaszán a felperesek felvették a kapcsolatot fiukkal és családjával, akik a szülői ingatlanból történt elköltözésük után **P.-ban** éltek. A szülők kisebbik gyermekük és családja segítségét kérték saját, elsősorban fizikai ellátásukhoz.

Az alperes észlelve testvérének, illetve családtagjainak az ingatlanban történő rendszeres megjelenését, ott tartózkodását, 2008 májusában látogatásait megszüntette, ezt követően közte és szülei között a kapcsolat megszakadt.

A felperesek keresetlevelükben kérték, hogy a bíróság az alperessel kötött tartási-gondozási szerződésüket szüntesse meg, rendelkezze arról, hogy tulajdonjuk a **D., Ú. u.** ... szám alatti ingatlanra egymás közt egyenlő arányban visszajegyzésre kerüljön. Előadták, hogy az eltartó szerződésben vállalt kötelezettségének nem tett eleget, koruk és egyre rosszabbodó egészségi állapotuk miatt immár a természetbeni tartásra, gondoskodásra szorulnak, ezért indokolt a tartási-gondozási szerződés megszüntetése, s annak életjáradéki szerződéssé történő átalakítása sem jelent megoldást problémájukra.

Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását kérte, azzal védekezve, hogy szerződésben vállalt kötelezettségeit maradéktalanul teljesítette, a kereset indításának egyedüli indoka az, hogy szülei az öccse és családja befolyása alá kerültek, akik őket megfélemlítik, terrorizálják. Abban az esetben, amennyiben a bíróság ezen álláspontját nem osztaná, s a tartási szerződést megszüntetné, elszámolás címén kérte az általa nyújtott szolgáltatások ellenértékének megfizetését, a szerződésben meghatározott havi 30 000 Ft-os összegben, 50 hónapra számítva, továbbá az ingatlanban végzett beruházásai ellenértékének, a felújítási munkálatoknak, s az általa vásárolt berendezési-, felszerelési tárgyak ellenértékének megtérítését, összesen 3 078 007 Ft összegben. Úgy vélte, hogy ezt a szülei képtelenek megfizetni, ezért kérte, hogy az ingatlan 1/2 része továbbra is maradjon tulajdonában.

A felperesek tagadták, hogy a perindításra fiúk és családja sarkallta volna őket. Az elszámolás körében előterjesztett igény elutasítását kérték, bár nem vitatták a beruházások megtörténtét, azonban állították, hogy azok költségét ők fizették megtakarított pénzükből. Álláspontjuk szerint az a gondoskodás, amelyet az alperes irányukba tanúsított, értéket nem képvisel, s mivel minden más költséget saját forrásból fedeztek, az alperes megtérítési igénye alaptalan.

Az elsőfokú bíróság ítéletében a peres felek között létrejött tartási-gondozási szerződést megszüntette, kötelezte egyetemlegesen a felpereseket, hogy 30 nap alatt fizessenek meg az alperesnek 1 776 833 Ft-ot. Megkereste a földhivatalt, hogy a perbeli ingatlanról törölje az alperes tulajdonját, a felperesek haszonélvezeti jogát, s tartási szerződés megszüntetése címén a felperesek egymás közt egyenlő arányú tulajdonját jegyezze be, a marasztalási összeg megfizetésének igazolását követően. Az alperest kötelezte a felperesek részére 465 000 Ft perköltség megfizetésére, s kimondta, hogy további költségeiket a felek maguk viselik.

A határozata indokolásában kifejtette, hogy a peres felek között a Ptk. 586. § (1)-(3) bekezdésében foglaltaknak megfelelő tartási szerződés jött létre, melynek 2./ pontjában részletezték az eltartó által nyújtandó szolgáltatásokat. A szerződés azon rendelkezéséből, mely szerint az eltartottak saját jövedelmükkel belátásuk szerint rendelkezhetnek, azt a következtetést vonta le, hogy a szolgáltatásokat az eltartó saját költségén volt köteles biztosítani. A szerződés megkötésétől a szerződő felek kapcsolatának megszűnéséig terjedő időszakra feltárt jövedelmi viszonyaik összevetéséből azt állapította meg, hogy az alperes semmiképpen nem volt képes a saját ingatlanával kapcsolatban felmerülő közüzemi költségek és háztartási költségek megfizetését követően a felperesek részére nyújtott

természetbeni gondoskodáson, ételmezésen túl az állított, további havi 25-30 000 Ft összegű anyagi támogatásban részesíteni őket.

Megítélése szerint a perben meghallgatott tanúk vallomása nem igazolta azt az állítást, hogy az alperes teljeskörűen nyújtotta a szerződésben meghatározott szolgáltatásokat, s kiváltképp nem bizonyították azt, hogy azok az alperes költségén történtek. E tény igazolására nem tartotta elégségesnek azon számlák, befizetési bizonylatok összességét, amelyeket az eljárás során az alperes csatolt, ezek ugyanis önmagukban azt sem igazolták, hogy a befizetést az alperes eszközölte, s azt sem, hogy az a saját pénzéből történt. A számlák összességéből kiemelte azokat, melyek az ingatlanba történő gáz-bevezetéssel, szerelvényvásárlással, csatornahálózathoz történő csatlakozás költségeivel kapcsolatosak, s ezeket az alperes javára figyelembe vette, tekintettel arra, hogy életszerűnek tartotta, hogy a saját tulajdonába került ingatlanon az értéknövelő beruházásokat saját költségén végeztesse az eltartó. Ezzel szemben a tartási szerződés fennállta alatti időben az alperes által felvett pénzügyi kölcsönök összegét nem vette figyelembe, mert nem találta megalapozottnak azt az állítást, hogy ezen összegeket az alperes a szülei tartására fordította.

Összességében arra a következtetésre jutott a bizonyítékok értékelése után, hogy az alperes nem tett maradéktalanul eleget a szerződésben vállalt kötelezettségeinek, a felperesek megélhetésének, tartásának költségeihez csak részben, s abban az esetben járult hozzá saját anyagi eszközeiből, amennyiben az eltartottak nyugdíja a kiadásokat már nem fedezte.

A felek egyező előadása alapján tényként kezelte azt, hogy közöttük a kapcsolat 2008 májusában megszakadt, ettől kezdve az alperes a szerződésből eredő tartási kötelezettségének sem tesz eleget, s a szerződő felek viszonyának megromlása miatt a szerződés funkcióját a jövőben sem tudná betölteni, ezért indokolt annak megszüntetése. Nem találta alaposnak az alperes azon érvelését, hogy a szülei a testvére befolyásolására indították a pert a szerződés megszüntetése iránt, ezt az állítást ugyanis a felperesek határozottan cáfolták. Sem a szerződés módosítására, sem annak életjáradéki szerződéssé való átalakítására nem látott indokot, figyelemmel arra, hogy a felperesek időskorúak, egészségi állapotuk miatt tényleges gondozásra, ápolásra van szükségük.

A szerződés megszüntetését követően szükségessé vált elszámolás körében rendelkezett a perbeli ingatlan eredeti tulajdoni állapotának helyreállításáról, azzal a feltétellel, hogy a felperesek igazolják az alperes részére teljesítendő marasztalási összeg megfizetését. Annak, hogy az ingatlan 1/2 hányada az alperes tulajdonában maradjon, az őt megillető ellenérték fejében, semmilyen jogszabályi alapját nem látta, ezért ezt a kérelmet elutasította.

Az alperes javára számolt el az általa nyújtott tartás ellenértékeként a szerződésben írt fejenkénti 15 000 Ft figyelembevételével havi 30 000 Ft-ot, 2005. márciustól 2008. májusig terjedő 37 hónapra 1 110 000 Ft összegben, továbbá a beruházások ellenértékeként a felek által nem vitatott szakértői vélemény értelmében 505 887 Ft-ot, valamint a T. Zrt.

felé fennálló számlatartozás megtérítése címén 160 946 Ft-ot, azaz összesen 1 776 833 Ft-ot.

Nem vette figyelembe az eltartó javára az egyéb, számlákkal igazolni kívánt közüzemi díjak, hiteltörlesztések összegét, mert nem találta igazoltnak, hogy e befizetések forrását az alperes biztosította volna.

Az alperes által a szülei háztartásába szállított bútorokat, berendezési-, felszerelési tárgyakat, háztartási gépeket olyan, a szerződés teljesítése körébe nem tartozó szokásos mértékű ajándéknak tekintette, melyek visszakövetelésére a jogszabály értelmében nincs lehetőség.

Az alperest a Pp. 81. § (1) bekezdés alapján részperköltség megfizetésére kötelezte a felperesek részére, megállapítva, hogy a felperesek 70 %-ban bizonyultak pernyertesnek, így igényt tarthatnak a lerótt illeték, illetve jogi képviselőjük munkadíja arányos részére, mellyel szemben az alperes az előlegezett szakértői költség pernyertességével arányos részét számíthatja be.

Az ítélettel szemben előterjesztett fellebbezésükben a felperesek annak részbeni megváltoztatását, az általuk fizetendő marasztalás összegének 740 000 Ft-tal történő csökkentését, és az alperes költségben való marasztalását kérték. Álláspontjuk szerint - ahogyan azt az elsőfokú bíróság is megállapította - az alperes csak részben tett eleget szerződésben vállalt kötelezettségének, így indokolatlan a szerződésben meghatározott havi 30 000 Ft teljes összegben való figyelembevétele az elszámolás során a javára. Álláspontjuk szerint a nyújtott szolgáltatásokért ennek 1/3-a, havi 10 000 Ft illetheti meg az eltartót.

Az alperes fellebbezésében az ítélet megváltoztatását, a javára megállapított marasztalás összegének 1 061 565 Ft-tal való felemelését, s a perköltségről szóló rendelkezés akkénti megváltoztatását indítványozta, hogy mindegyik fél viselje saját költségét. Azzal érvelt, hogy a megyei bíróság nem értékelte kellő súllyal, hogy az eljárásra egyáltalán nem került volna sor, ha öccse nem befolyásolja a szüleit. Az eltartottak és fiuk kapcsolatának rendeződéséig a szerződő felek viszonya megfelelő volt, szerződéses kötelezettségét teljesítette, s arra jelenleg is hajlandó lenne, emiatt megilleti őt a szerződésben meghatározott havi 30 000 Ft tartás ellenértéke a keresetlevél átvételének időpontjáig.

Azzal érvelt, hogy iratellenesen állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a szerződéses kötelezettségét nem teljesítette, mert a fizikai gondoskodásnak minden nap eleget tett, részben saját maga, részben fiai útján. A tartási szolgáltatások az anyagi ráfordításokban is jelentkeztek, mert használati tárgyakat vásárolt, részben újonnan, s bár nem új, de jó minőségű bútorokkal is ellátta szüleit, akik ma is azokat használják. Az ingóságokat nem ajándékba vette részükre, így azok ellenértéke elszámolandó a javára.

Elfogadhatatlannak tartotta, hogy anyagilag ne lett volna képes támogatni az eltartottakat. E körben hivatkozott az általa felvett pénzügyi kölcsönökre, áruvásárlási hitelekre.

Figyelembe veendőnek találta a szerződés kapcsán általa fizetett tulajdon-átruházási illetéket.

Hangsúlyozta, hogy a felperesek és fiuk nem rendezték a T. Zrt. felé fennálló tartozást, amely szintén elszámolandó javára.

Tudomásul vette, elfogadta, hogy a számlákkal, befizetési bizonylatokkal igazolni kívánt összegek javára történő elszámolására a bíróság nem látott lehetőséget, ezért az elsőfokú eljárásban is előterjesztett ellenkérelmében megjelölt, őt megillető ellenérték összegét 239 559 Ft-tal csökkentve határozta meg.

Az ítéletábra erre irányuló fellebbezés hiányában nem érintette az elsőfokú bíróság ítéletének a tartási-gondozási szerződés megszüntetéséről, a perbeli ingatlan tulajdoni helyzetében bekövetkező változás átvezetése iránt a földhivatalnak címzett felhívásról, valamint az elszámolás körében az alperes javára beruházásai ellenértékeként 505 887 Ft-ban, a T. Zrt. felé számlatartozás címén 160 946 Ft-ban figyelembe vett kiadásairól szóló rendelkezését (Pp. 253. § (3) bekezdés).

A felperesek fellebbezését alaptalannak, az alperes fellebbezését kis részben alaposnak találta.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás lefolytatása után a tényállást túlnyomó részt helyesen állapította meg, s abból a szerződés megszüntetése kapcsán helytálló következtetéseket levonva, megalapozott döntést hozott.

A Ptk. 586. §-ában szabályozott tartási szerződés alapján a kötelezett a jogosultnak mindazt köteles szolgáltatni, ami megfelelő eltartásához szükséges. A szolgáltatások módja és mértéke tekintetében a törvény a „megfelelő” eltartásról szól, az tehát nem lehet minimális, szűkös. Általában a szerződéses viszony körülményei, a felek akarata, életvitele, nem utolsósorban az eltartott indokolt szükségletei, esetleg az általa nyújtott vagyonérték adhat eligazítást e kérdésben. A megfelelő tartás egyrészt átlagos színvonalú és mértékű, másrészt az eltartott körülményeihez, vagyis a korához, anyagi helyzetéhez, egészségi állapotához és egyéb szükségleteihez igazodó tartást jelent (BH. 1989. évi 272. sz. jogeset).

A tartási szerződés az eltartott életvitelének anyagi fedezetét jelenti, melynek egy részét az eltartó természetben is teljesítheti, de pénzbeli szolgáltatást is kell nyújtani, ennek hiányában a szerződés csak gondozási szerződés lenne, tartási szerződésként érvénytelennek minősülne. A természetben nyújtott tartás tehát különféle szolgáltatások összessége, amelyben a nyújtott dolgok, munka és pénz elemei keverednek. A tartási szerződés keretében nem feltétlenül szükséges, hogy a tartásra kötelezett kizárólag maga gondoskodjék a jogosult minden irányú szükségletének kielégítéséről, a szerződés érvényes akkor is, amikor a kötelezett csak az eltartott szükségleteinek egy részét biztosítja (P.törv.V.20.583/1974.).

A peres felek között létrejött szerződés nem vitásan megfelelt e kritériumoknak. Az alperes a tőle telhető igyekezettel ellátta szüleit, az ingatlant rendbe tette, komfortosította, kicserélte a bútorokat, egyéb berendezési-, felszerelési tárgyakat vásárolt, háztartási munkát végzett - ebben családja is segítségére volt -, s anyagilag is helytállt, míg a felperesek is hozzájárultak - nem kis részben - eltartásukhoz, számláikat maguk fizették, a II. rendű felperes főzött, s elvégezte az apróbb, kisebb erőfeszítést igénylő háztartási munkákat.

Az, hogy az eltartó kötelezettsége nem terjedt ki az eltartottak valamennyi szükségletének fedezésére, magából a szerződésből is kiderül: annak 2./ pontjában határozták meg az alperes teendőit: „az eltartottak lakóterületének tisztántartása, szükség szerinti takarítása, ruháinak, ágyneműinek mosása, vasalása, további napi háromszori étkezés biztosítása, melyből a főétkezés meleg étel, az eltartottak szükség szerinti gyógykezeltetése, gyógyszerinek kiváltása, gondos ápolása, elhalálozásuk után pedig illő eltemettetésük.”

Az eltartottak ellátásában, tartásában tehát csak a szükségleteik diktálta mértékben kellett részt vennie.

A nyújtott szolgáltatásainak ellenértékét személyenként havi 15 000 Ft-ban állapították meg, ami nyilvánvalóan csak a részbeni tartás ellenértékének felel meg - figyelemmel az árviszonyokra, illetve a háztartási alkalmazottak, bejárónők 800 - 1 000 Ft órabérére, mint köztudomású tényre (Pp. 163. §) - ám azt az eltartó szolgáltatatta is, szerződésből fakadó kötelezettségeinek ilyen mértékig ekként eleget is tett.

Ezt igazolják a tanúk nyilatkozatai, így **T. Lné** vallomása, mely szerint az alperes sűrűn járt oda, a szerződő felek jártak együtt bevásárolni, s látta az eltartót egyszer takarítani, elmosogatott, felmosott (4. sorszámú jegyzőkönyv 6. oldal); **Vné B. T. K.** előadta, hogy a II. rendű felperes mutatta a hűtőt, hogy az tele volt zöldséggel, hússal és mondta, hogy azt a lánya hozta. Örült az eltartott a szerződésnek, mert „így nagyobb gondoskodásra számíthatott”. Az alperes nagyobb gyermekével jártak rendszeresen vásárolni, s amíg **Cs.-ék** nem kerültek a képbe, addig nagyon meg voltak elégedve mindennel (4. sorsz. jegyzőkönyv 9. oldal); **H. A.** az alperes kisebbik fia úgy nyilatkozott, hogy rendszeresen mentek a nagyszülőkhöz, a bátyja napi szinten ment, bevásárolt, gázpalackot cserélt, kerti munkát végzett, ennek során a gazolást, veteményezést, ültetést, virágültetést, s amire éppen szükség volt, abban segített, gyógyszert íratott fel (13. sorsz. jegyzőkönyv 3-4. oldal); **B. Fné** a II. rendű felperes testvére pedig vallotta, hogy a nővérétől hallotta, hogy járt a lánya a felpereséhez a családjával együtt, gondozta őket, mosott, főzött, takarított, együtt jártak bevásárolni (13. sorsz. jegyzőkönyv 13. oldal); azt maga a II. rendű felperes is elismerte (10. sorsz. jegyzőkönyv 4. oldal), hogy vagy kétszer az alperes váltotta ki a gyógyszert és akkor ő is fizette.

Ezeket meghaladóan a becsatolt fényképek is alátámasztják az alperes előadását, így összességében nincs kétsége a bíróságnak arról, hogy az eltartó havi 30 000 Ft értékű tartást, gondozást nyújtott a szüleinek.

Az összegszerűséget illetően a felek egyezően fogadták el a tartási érték becsléssel való megállapításának módszerét, s bár a tételes elszámolásnak helye lehetett volna, ezt a felperesek korára, egészségi állapotára is tekintettel, valamint ilyen tárgyú indítvány hiányában a bíróság nem alkalmazhatta.

A kifejtettekre tekintettel a felperesek fellebbezési érvelése nem foghat helyt, s az alperes fellebbezése is csak annyiban alapos, hogy a szolgáltatásokat 2005. márciusától kezdődően 2008. áprilissal bezárólag nyújtotta, ami 38 hónap, az elsőfokú bíróság által figyelembe vett 37 hónap helyett, így az alperest további 1 hónapra megilleti a szerződésben is megjelölt 2 x 15 000, összesen 30 000 Ft.

Annak, hogy az eltartó ezt követően is hajlandó lett volna a kötelezettségeit teljesíteni, nincs jelentősége. Nem volt vitás a felek között, hogy 2008. májustól erre nem került sor, az alperes szolgáltatást nem nyújtott, értelemszerűen ellenszolgáltatásra sem tarthat igényt.

A tartási szerződésből nem következik az alperes azon kötelezettsége, hogy az eltartottak lakásában a bútorokat, berendezési-, felszerelési tárgyakat kicserélje, ám ezt a felperesek által is elismerten, illetve a tanúvallomásokkal, fényképekkel igazoltan mégis megtette. Az elsőfokú bíróság ezt a tényt akként értékelte, hogy az eltartó olyan szokásos mértékű ajándékokat adott, melyek visszakövetelésére a jogszabály nem ad lehetőséget. Ezt az álláspontot az ítélet tábla nem osztja. Úgy véli, hogy az ingóságok felperesekhez való szállításával az eltartó a tartási kötelezettsége teljesítését tette könnyebbé, így az nem szerződésen kívüli szolgáltatás volt. Az alperes a tulajdonát képező tárgyakat elszállíthatja, ám azok megvásárlására, ellenértéke megfizetésére a szülei nem kötelezhetők.

Tekintettel arra, hogy a szerződés megszüntetéséről szóló ítéleti rendelkezést a felek fellebbezése nem érintette, nincs jelentősége annak, hogy a szerződés megszüntetését az eltartottak miért kezdeményezték, mi volt a perindításuk motivációja.

A tartási szerződés alapján az alperes által megfizetett illeték összege a felperesektől nem követelhető, azt a hatóság kérelemre visszatéríti az illetékről szóló 1990. évi XCIII. törvény 80. § (1) bekezdés b) pontja értelmében.

A gázbekötés kapcsán, a szolgáltató által az alperes terhére megállapított költséget neki, mint tulajdonosnak kell megfizetni, ennek felperesek általi megtérítésére igényt tarthat, amit a bíróság egyébként el is számolt a javára 160 946 Ft összegben.

Az elsőfokú ítélet ekkénti csekély mértékű megváltoztatása nem tette indokolttá a perköltségről szóló - egyébként helytálló - rendelkezés módosítását.

Mindezekre figyelemmel az ítélet tábla az elsőfokú bíróság ítéletének fellebbezett részét részben megváltoztatta a Pp. 253. §-ának (2) bekezdése alapján.

A másodfokú eljárás során a peres felek pernyertességének-pervesztességének aránya közel azonos, ezért az ítélőtábla úgy rendelkezett, hogy költségeiket a Pp. 81. § (1) bekezdése értelmében maguk viselik.

A felek személyes költségmentességére figyelemmel a fellebbezési illetéket mind a felperesek, mind az alperes fellebbezése kapcsán az állam viseli a 6/1986. (VI.26.) IM rendelet 14. §-a szerint.

D e b r e c e n, 2011. április 14.

Dr. Csiki Péter s.k. a tanács elnöke, Dr. Veszprémy Zoltán s.k. előadó bíró, Dr. Senyei György s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

- kiadó -